

Kampiranje

Zovem se Damjan. Nisam ovdje da vam trošim vrijeme, obećavam. Ovdje sam s razlogom. Uostalom, bi li vam moja priča došla u ruke bez razloga? I priča koju ću vam ispričati se desila s razlogom. Stvari se mogu desiti kada razmišljamo i pažljivo pratimo tijekom događaja, ali... događaj koji sam ja doživio se nije desio jer sam razmišljao... Moj događaj je rezultat moje nepromišljenosti. Sada je vaš red da pažljivo pratite, ali pazite gdje sjedite... jer ste možda na vidiku ili ne sjedite sasvim sami...

Kako biste se osjećali da vam razrednik jednoga dana dođe na vrata učionice i kaže da je vaš kolega iz razreda nestao? Nikada nisam o tome pitanju razmišljao sve do jednog dana prije dosta godina... U to vrijeme sam pohađao osmi razred osnovne škole. Svi smo na samom početku bili tužni što se nakon osam godina sjedenja u istome razredu rastajemo i krećemo novim putevima koje smo sami izabrali. Bilo je to 15. listopada 2018., dan koji ću zauvijek pamtiti. Toga dana je nestao Karlo, jedan od mojih bližih prijatelja. On je bio dječak vedra srca i nasmijana lica, ali nitko ne bi rekao da je bio dio problematičnog društva koje je uvijek osmišljavalo neke čudne izazove. Družio se s delikventima iz srednje škole. Znao sam da će jednom stradati, samo je bilo pitanje vremena... Nekoliko dana prije nego što smo saznali da je nestao nije dolazio na nastavu i nije odgovarao na poruke. Moj najbolji prijatelj Vincent i ja smo odlučili da je vrijeme da pokucamo na vrata njegove kuće. Njegova uplakana majka nam je otvorila vrata i rekla kako ga nema od kad se išao vidjeti s delikventima. Bili smo jako uzrujani. Cijeli razred se brinuo, ipak se znamo godinama. Planirali smo svi zajedno kao razred napraviti toliko toga jer nam je ovo zadnja godina da smo svi zajedno... Pokrenula se policijska istraga, policija je ispitala delikvente znaju li nešto o Karlovu nestanku, ali oni su se pravili nevini i pristojni te policija nije sumnjala u njih. Policija je ispitala i nas znamo li nešto o tome, ali nitko nije znao što se moglo desiti. Kao što sam spomenuo, Karlovo društvo je jako voljelo davati izazove. Što ako su jadmiku dali kakav izazov pa je stradao? Što ako su ga negdje zarobili? Imao sam puno pitanja, a nigdje odgovora... Ali... prije nego što krenem dalje... volio bih vam nešto priznati... Nisam ni ja bio najbolji. Imao sam i ja svoje mane. Često bih ulazio u sukobe, a hrabrost mi je dostizala u nebesa (barem sam tako mislio). Vjerujte, ja uistinu nemam ništa s njegovim nestankom... obećavam! Sada, kada sve znate i kada mi (valjda) vjerujete, mogu nastaviti s pričom... Nakon tog potresnog saznanja nikako nismo znali kako da se opustimo, policija ga nije prolazila danima. Još prije njegova nestanka smo planirali kao razred otići na jedno kampiranje u mirnu šumu u blizini. Generacije učenika su hodale na kampiranje u tu šumu i uvijek bi bili zadovoljni. Odlučili smo da ćemo otići kampirati, mislili smo da ćemo tako razbistriti um... Dana 26. listopada 2018. smo otišli kampirati. Planinarski dom nam je već organizirao šatore. Naravno, ja sam se dogovorio da ću u šatoru biti s Vincentom. Bili smo jako veseli. Do šume smo išli pješice, trebalo nam je kojih dvadesetak minuta. Svi smo se putem cerekali, osmišljavali ideje i planove koje imamo, neke ideje su bile pomalo lude... Margareta je sa sobom ponijela ploču za prizivanje duhova jer je mislila da je to dobra ideja s obzirom na to da se bližila Noć vještica. Glupost, ako mene pitate. Koliko god sam bio hrabar, ne bi mi bilo ugodno takvo što držati u ruci. Sve naše ideje su odjednom pale u vodu kada smo saznali da imamo vodiča i organizatora koji će nam zadavati svakakve aktivnosti. Uglavnom, razrednik je smatrao da će biti zanimljivo vidjeti nas kako se bavimo raznim aktivnostima, poput skupljanja kestena koje bismo kasnije trebali ispeći na logorskoj vatri. Vjerujem da je to sve bilo samo zato da si damo oduška od Karlova nestanka. Ovdje smo trebali ostati tri noći. Vodič nam je na samome dolasku dao neka pravila. Nisam slušao, ali ono najvažnije pravilo je bilo da ni pod koju cijenu ne izlazimo u šumu, a pogotovo ne po noći jer su se već nekoliko dana iz šume čuli neobjašnjivi zvižduci i bila je opasnost od napada divljih životinja. Vincent i ja smo bili nemirne duše i voljeli smo slamati pravila te smo se odmah pogledali kada je vodič izrekao to pravilo.

To je bio znak da ćemo slomiti to pravilo, ali nismo znali da ćemo požaliti... Jesam li vam previše rekao?

Prvog dana smo samo stvari ostavili u šatorima, kasnije smo istraživali šumu, biljke koje rastu tamo i vrste drveća. Mogu priznati da sam se zabavio... ali „prava zabava“ je krenula tek kad je pala noć... Vincent i ja smo razgovarali u našem šatoru. Bilo je osam sati navečer, bili smo pušteni da radimo što želimo, a predložili su da se smirimo i da odemo spavati u devet sati. Vincent i ja smo ipak imali druge planove... Sjećam se tog razgovora.

-Pa, Damjane... Mislim da je ovo za nas bilo dosadno. Što oni misle? Da sam se zabavio istražujući one biljke? Za to isto vrijeme sam mogao... - tu sam ga prekinuo.

-Da, za to isto vrijeme si mogao biti u školi i pisati ispit. To hoćeš reći? – krenuo sam ga zadirkivati.

-Pa... možda si u pravu, ali nemoj me razočarati, molim te. Moramo ovu noć izaći van iz ovog dosadnog šatora i ući dublje u šumu. Ovo nam mora biti druženje za pamćenje! – rekao je entuzijastično, a ja sam mu potvrdno kimnuo te smo nastavili razgovarati. Nismo mogli ništa raditi na mobitelima jer je signal bio jako loš. Ne znam kako, ali uspio sam zaspati. Naravno, bio je to odmor koji nije trajao dugo. Probudio me nekakav šum i čudni zvukovi. Prepao sam se jer sam shvatio da Vincent nije kraj mene, ali sam vidio da se vani nešto jako svijetli i pretpostavio sam da je to moj znak da izlazim van jer me čeka. Uzeo sam svjetiljku i mobitel pa sam izašao van iz tog tiješnog šatora.

-Jesam li te dobro prepao? – upitao me Vincent podrugljivo i smijao mi se, bio je tih kako nitko ne bi čuo da smo izašli. Nismo uopće razmišljali o tome kako ćemo se probuditi ujutro i biti spremni za nove aktivnosti.

-E, čuješ li ono? – upitao sam Vincenta i uperio prst prema Margaretinom šatoru. Ona i nekoliko prijateljica su unutra vjerojatno prizivale duhove na onoj ploči. Vincent je kimnuo i pogledao me obećavajuće. Znao sam da je vrijeme za podlu šalu... Ugasili smo svjetiljke i približili se njihovom šatoru kako bismo nešto zanimljivo izveli. Počeli smo proizvoditi duboke zvukove, a djevojke su utihnule i počele preplašeno nešto dovikivati. Na kraju je Vincent udario rukom o njihov šator na što su one zavrištale. Čuli smo kako se otvara razrednikov šator pa sam Vincenta povukao za ruku i našim ugašenim svjetiljkama smo se našli na nekom puteljku, punom lišća. Upalili smo svjetiljke.

-Gdje smo mi?... – upitao sam, moj glas je otkrivao strah koji nikada nisam nikome pokazivao.

-Oh, netko se ponovo prepao? Hajde! Ne može biti toliko loše, idemo dalje! – rekao je Vincent, ponovo svojim entuzijastičnim tonom. U tom trenutku sam se bojao da je on hrabriji od mene i morao sam mu dokazati da nisam kukavica pa sam trčao za njime. Jurili smo niz put, koji put smo se poskliznuli jer je teren bio klizav. Toliko smo se dobro zabavljali! Vjerujem da je prošlo barem sat vremena. Bio sam oduševljen! No, morao je i tome doći kraj... Trebalo se – vratiti.

-Hm... Damjane... - rekao je Vincent, okretao se te je njegov pogled pao na mene.

-Nemoj me pitati, nemoj... Ne znam gdje smo, a još manje kojim putem krenuti... - u tom trenutku sam pogledao pod svoje noge i zaključio da više nismo ni na kakvom putiću, bili smo na običnom lišću, a oko nas drveća – netaknuta priroda. To znači da ovdje nitko nije hodao. Čuli smo odjednom neko šuškanje u blizini pa smo pratili zvuk. Svjetiljkama smo si osvijetljavali put, ali toliko smo ih koristili da je baterija već bila slaba. Moja svjetiljka je lagano treperila. Vidjeli smo da nešto svijetli, izgledalo je kao vatra.

-Možda su to neki kamperi! – rekao sam sretno, moj glas je tada bio pun nade koja nam je uistinu bila i prijeko potrebna. Ponadali smo se da nas oni mogu uputiti nazad k Planinarskom domu... Kako smo se približavali... ti ljudi su izgledali sve čudnije...

-Čovječe! Zašto su odjeveni u bijelo... i... zašto ovaj... ima... neku masku koze s rogovima?... – rekao je Vincent preplašeno. Promatrali smo ove ljude iza jednog debelog hrastovog drva koje je bilo srušeno. Bili smo sigurni da nas iza tog debla neće vidjeti.

-Je li moguće da je ovo... sekta? – upitao sam s ogromnim strahom, ruke su mi bile hladne, a niz prste mi se cijedio znoj. Bojao sam se, moram priznati. Vincent se složio sa mnom. Shvatili smo da to mora biti neka sekta. Jedan od članova je nosio nečije tijelo, to im je bila žrtva...

-Bože... - uzdahne Vincent. Okrenuo sam glavu prema Vincentu, a zbog vatre koja je davala svjetlost sam primijetio koliko je otvorio oči i usta, kao da se desilo nešto magično. U tom trenutku sam skrenuo pogled ka sekti... nije mi trebalo dugo da shvatim zašto je Vincent tako reagirao... Ono je bilo... Karlovo tijelo... Svi, osim vođe, su digli ruke u zrak i pogledali u nebo te počeli nešto izgovarati. Karlovo tijelo je bilo ukočeno u rukama njihovog vođe, a odjeća je imala zasušene krvave mrlje. Skoro sam završtao, ali nisam mogao. Ovoga puta ne zato što me bilo strah da nisam najhrabriji, nego zato što bi nas netko mogao čuti i mogli bismo završiti baš kao Karlo... Kada se vođa spremao baciti Karlovo tijelo u vatru, uzeo sam mobitel u ruke, a Vincent me pogledao.

-Budalo, što ćeš učiniti??? – upitao me, i dalje su mu oči široko gledale.

-Pa moramo ovo uslikati... moramo... dokaz! – više nisam znao pričati. Vincent je potvrdno kimnuo, a ja sam namjestio mobitel i zumirao u prizor, baš kada je vođa htio baciti Karla... Stisnuo sam gumb kako bih poslikao prizor, ali bljeskalica na mobitelu mi je nekako ostala upaljena i jako je bljesnulo... Slijedio je jedan jako neugodan prizor... Prvo je vođa sekte spustio glavu, a zatim je Karlovo tijelo bacio u vatru. Ostali članovi su pogledali prema nama, ruke su spustili dolje. Bilo ih je otprilike deset, svi su nas pogledali, samo su im se vidjeli obrisi očiju. Vođa je izgledao ljutito jer smo prekinuli njihov obred, a ostali članovi su krenuli tresti glavama i rukama. Vođa im je nešto naredio i uperio kažiprstom prema nama, a mi smo glasno završitali. Podigli smo se i krenuli bježati, a za nama je bježala cijela sekta.

-NE OSTAVLJAJ ME! – vrištao sam Vincentu, ali uzaludno. Nesvjesno smo bježali svaki na svoju stranu i tako se razdvojili... Ne znam gdje je on završio. Ja sam osjetio kako me jedan član sekte lovi i okrenuo sam se iza da vidim koliko mi je blizu, u tom trenutku sam se spotaknuo i pao te se skoturao niz neki manji spust, a član sekte je vjerojatno odustao od lova jer sam se pravio da sam mrtav, na zemlji sam ležao u potpunosti na miru. Kada sam čuo njegove odlazeće korake, ustao sam. Srce mi je nabijalo kao da će se raspasti svakoga časa, nisam znao o čemu misliti, nisam znao što se desilo. Suze su mi krenule teći niz obraze, nisam to mogao kontrolirati. Bilo me strah, sav sam se tresao u tome mraku. U isto vrijeme sam znao da ništa neću postići ako ću samo stajati ovdje. Upalio sam svoju svjetiljku koja je već jako titrala i hodao sam ravno, duboko u šumu. Odjednom sam nešto čuo i skamenio sam se.

-Pa... kako te ono zovu? Damjan? – upitao me neki dubok i hrapav glas. Glas je dolazio s drveta, bio mi je nepoznat. Gledao sam po krošnjama i osvjetljivao sam svjetiljkom koliko je još svjetlila, ali nisam mogao nikoga vidjeti.

-J-ja sam... da... T-tko govori? – upitao sam drhtavim glasom i vidio nešto mrtvo ispred sebe. Bilo je to tijelo nekog jelena. Završtao sam, ali ne preglasno, bojao sam se da neki član sekte nije u blizini. Bio sam jako rastresen zbog prizora – truli jelen koji leži na hladnoj zemlji, krv mu je u potpunosti zgrušana.

-Vidiš... puno je imena postojalo, ali nikada nisu bila prozvana... - reče, osjetio sam smiješak u njegovu glasu. Taj glas kao da je sada dolazio s neke druge strane.

-Š-što hoćeš reći? – upitao sam, više nisam znao kamo gledat, gledao sam u ono tijelo mrtvoga jelena koje je bilo napola trulo, a onaj koji je govorio se blago osmjehnulo i rekao:

-Ovaj jelen ispred tebe... postojao je, ali njegovo ime nikada nije bilo prozvano... Zašto ga onda žaliti? – reče glas.

-T-ti misliš da... da... bića samo vrijede ako im je ime prozvano? – upitao sam sa strahom, bio sam svjestan da je to možda neki član sekte ili netko tko mi može nauditi, nisam ni razmišljao – kako je on mogao znati moje ime???

-Moje mišljenje je nebitno... jer... ni moje ime nikada nije bilo prozvano – rekao je glas i opet sam osjetio onaj njegov osmijeh.

-Tko si ti??? – upitao sam odlučno.

-Okreni se lijevo – rekao je, poslušao sam ga i okrenuo sam se lijevo ne bi li ga vidio.

-Ne mogu vjerovati! Samo tako dopuštaš nečijem glasu da te vodi? – upita podrugljivo.

-Izgleda... - priznao sam mu tiho.

-Zašto onda ne pustiš svoj glas da te vodi? – upitao je i zapuhao je snažan vjetar.

-Hej! – uskliknuo sam, ali glas se više nije odazvao. Bio sam zabrinut i krenuo sam trčati i glasno sam zvao Vincenta. Što ako mi je to bila poruka da moram zvati Vincenta? Sad me više nije bilo briga hoće li me nešto ili netko napasti, u tom trenutku mi je stalo do toga da sa svojim najboljim prijateljem izvučem živu glavu.

Nakon desetak minuta sam začuo Vincentov glas i odmah sam se raspoležio. Vidio sam njegovu svjetiljku i brzo potrčao k njemu. Odmah smo se potapšali po leđima, toliko sretni što smo se opet sreli. Nisam ni stigao zinuti, a on je progovorio:

-Imam odličnu vijest... našao sam put do kampa, prati me – rekao je. Slijedio sam ga i nazad smo ušli u naš šator. U šatoru smo još raspravljali o onome što smo vidjeli. Sjetio sam se slike koju sam snimio. Ušao sam u galeriju i otvorio tu sliku... imali smo što vidjeti... - na slici je bio vidljiv isti prizor koji smo zatekli pred svojim očima, ali... u pozadini se vidjelo neko čudno stvorenje koje je promatralo nas kao i cijeli obred sekte... Stvorenje je bilo jako visoko i mršavo, bijelo i širokoga osmijeha. To je bilo lice koje će nas zauvijek proganjati. Ispričao sam Vincentu o glasu koji mi je govorio, a on je zaključio da bi to mogao biti taj stvor kojeg je fotografija zabilježila... Nismo spavali cijelu noć, a idućega jutra smo izgledali kao zombiji – bili smo puni blata, odjeća poderana, a kosa raščupana i van bi virio pokoji list. Razrednik nas je pogledao i ljutito nas korio jer je provjeravao šatore nakon što su se cure požalile da su nešto čule i shvatili su da smo to bili mi jer nas nije bilo. Ukratko, uznemirili smo cijeli razred. Nismo se ni trudili objasniti što smo na svome putu vidjeli. Tko bi nam vjerovao? Imali smo mi fotografiju kao dokaz, ali slika je bila malo mutna i izgledala je kao nešto preuzeto s Interneta. Na kraju je ovo bilo jako neugodno iskustvo, od toga dana se naš razred promijenio. Gotovo nitko se nije više s nama dvojicom družio... Cijeli osmi razred smo proveli šuteći jedni od drugih, a Karlo je bio proglašen mrtvim, policija je svoje istrage prekinula... Zakleli smo se da nikada nikome nećemo reći što smo te noći vidjeli, iako dan danas imamo traume. Čuli smo samo da se zvižduci po šumi više nikada nisu čuli, to znači da je sekta negdje nestala. Više nije bilo ni mrtvih životinja po putevima. Jesmo li barem nešto dobro učinili, jesmo li mi ti koji su protjerali sektu? Nisam siguran. Od tog događaja smo se i Vincent i ja jako promijenili. Shvatili smo da nam u životu ništa ne znači glumiti hrabrost kad smo iznutra ranjivi poput snježne pahulje, koja se rastopi čim je dotakneš.

Helena Geček, 3.E